

HỒI 1

THIẾU NIÊN BẢO TIÊU

Con đường đồng thỏ thẳng tắp giữa thảo nguyên, đến gần một cánh rừng bỗng rẽ ngoặt đâm thẳng vào rừng.

Trời sắp hoàng hôn nhưng cái nắng tháng sáu hình như vẫn chưa chịu tắt, trời nóng bức đến ngạt thở, không một ngọn gió. Bầu trời xanh ngắt không một gợn mây.

Trên con đường thẳng tắp không một bóng người, từ chân trời bỗng nổi lên một cột bụi màu, trong đám bụi mù ẩn hiện bóng dáng mấy kỵ sĩ.

Ngựa phi như bay thoáng chốc đã hiện rõ năm thớt ngựa, năm thớt ngựa đến gần cánh rừng thì dừng lại.

Lúc này một lão nhân buôn lụa cười trên lưng con la vừa từ trong rừng đi ra, nhìn thấy năm kỵ sĩ bất giác ngẩn người. Nhưng nhìn thấy mục quang như đao nhọn của năm kỵ sĩ vội vàng cúi đầu ra roi, con la chùng như thất kinh quay người chạy tuốt vào rừng mất dạng.

Kỵ sĩ mình mặc trường bào bằng lụa, trên vạt áo thêu hình kim tiên, người nào người nấy vạm vỡ, thái dương nhô cao, nhìn qua cũng đủ biết là nội gia cao thủ.

Năm kỵ sĩ từ từ thúc ngựa vào rừng, một tên râu quai hàm rậm rì gò ngựa lại, đảo mắt nhìn quanh rồi cất giọng như lệnh võ:

- Chỗ này vừa mát mẻ lại vắng vẻ, hay là dừng lại nghỉ một chút đi. Chờ mấy tên tiểu tử tới đây ra tay một cái là lấy gọn. Ha... Ha... Ha...

Dứt lời không chờ đồng bọn phản ứng, gã đại hán tung người xuống ngựa, thân hình gã tuy to lớn nhưng hành động lại linh hoạt dị thường.

Một đại hán cao gầy lên tiếng:

- Hừ, lão nhị mấy năm nay coi bộ bỏ bê luyện tập, mới đi có chút xíu như vậy mà đã mệt bở hơi tai rồi. Đã vậy mở miệng lại ra giọng đại gia, cứ tưởng như thò tay vào túi lấy đồ không bằng.

Đại hán râu xồm cười ha hả nói:

- Đại ca, đệ nói thiệt chứ trời nắng gắt như vậy ai có thuê bao nhiêu đệ cũng chẳng ra khỏi nhà. Ngạt nổi người ta đái huynh đệ chúng ta trọng hậu như vậy chùng có chuyện nhờ không lẽ chối từ.

Gã vỗ một chưởng vào mông ngựa cho chạy vào rừng gặm cỏ rồi cười lớn tiếp:

- Đại ca không biết lần này Yên Kinh tiêu cực phái bao nhiêu hảo thủ...

Bồng hán tử cao gầy giơ tay ngăn đại hán râu xồm lại, mắt nhìn vào trong rừng về mặt trầm trọng. Ba tên còn lại cũng nhìn theo. Chỉ thấy một hàn sinh đang nửa nằm nửa ngồi dựa vào một cội tùng. Gã hàn sinh chân mang giày rách, nho phục cũng chẳng lành lặn gì hơn, tay cầm một quyển sách rách nát, mắt lim dim chừng như đang say giấc điệp.

Đại hán râu xồm cười ha hả chỉ gã cùng nho:

- Đại ca càng lúc càng cẩn thận thái quá, một gã cùng tử như vậy mà cũng đem lòng úy kỵ.

Đại hán cao gầy nhú mày phi thân xuống ngựa. Lựa một chỗ mát ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Hai đại hán còn lại cũng xuống ngựa ngồi dựa cội tùng nghỉ ngơi.

Đại hán râu xồm cởi bớt nút áo để lộ bộ ngực đầy lông, phẩy phẩy tay tạo chút gió, vừa lầm bầm:

- Giờ mà có một chén "Băng chân mai thang" thì còn gì bằng.

Bất giác gã ngăn người, bên cạnh gã cùng sinh có một cái chén có nắp bằng sứ, trên nắp đây còn ngưng đọng mấy giọt nước, đó không phải là thứ Mai thang ướp băng sao?

Đại hán râu xồm mặt cười cười, đi tới, có ý đá vào chân gã cùng sinh một cái.

Gã cùng sinh chừng như giật mình, mở mắt ngơ ngác nhìn quanh.. Đại hán râu xồm giờ mới nhìn kỹ mặt gã cùng sinh, tuổi gã hãy còn trẻ, da trắng hồng hào, môi đỏ như son, trông không tương xứng chút nào với nho phục rách bần của gã.

Thấy gã cùng sinh tỉnh dậy, đại hán râu xồm chỉ chiếc chén, nhe răng cười:

- Tiểu tử, chén gì vậy?

Gã cùng sinh vẫn chưa tỉnh hẳn, dụi dụi mắt nói:

- Trong chén đựng mai thang, tiểu sinh ướp băng cả đêm qua, từ trưa tới giờ khát mà chưa dám uống.

- Ha ha ha, mau đưa đây cho đại gia uống, đại gia đang khát cháy cổ đây Gã cùng sinh trở mắt, lấp ba lấp bấp:

- Tiểu... tiểu sinh còn muốn uống... chưa thể tặng cho các hạ được...

Đại hán râu xồm trợn mắt:

- Hừ, bữa nay nhị bá cao hứng mới khách sáo như vậy, bằng không...

Bồng nghe đại hán cao gầy quát khê:

- Lão nhị! Im lặng! Lão tứ, ngươi nghe thử coi phải chúng đến đó không?.

Một đại hán lập tức áp tai xuống đất nghe ngóng một lát rồi ngẩng lên cười nói:

- Đại ca thật thính tai, chúng đến rồi, có ba xe, chín ngựa, cách đây không xa.

Lúc này đại hán râu xồm không còn lòng dạ nào uống Mai thang nữa lập tức nhảy một bước tới cửa rừng nhìn ra. Quả nhiên đã nhìn thấy bụi bốc cao phía xa xa.

Nhảy một bước trở lại rút dao cầm nơi tay nhìn gã cùng sinh cười lớn:

- Hảo huynh đệ, người ngủ như vậy kể cũng nhiều rồi hãy tránh xa xa ra.

Dứt lời thanh đao trong tay hươ lên một cái, làm gã cùng sinh tái mặt bung vôi chén mai thang đứng dậy, nhưng vì luống cuống làm mai thang bắn ra ngoài ướn cả vạt áo.

Đúng lúc đó thì đoàn xe ngựa cũng vừa xông vào rừng, đi đầu là hai thớt ngựa, ngồi trên ngựa một béo một gầy.

Đại hán râu xồm nhảy một bước ra giữa đường quát lớn:

- Bằng hữu đứng lại, Yên Vân Ngũ Thiên Bá cung hầu đại giá đã lâu.

Mấy tiếng Yên Vân Ngũ Thiên Bá vừa thốt ra, hai đại hán ngồi trên ngựa mắt thất sắc gò ngựa lại.

Đại Hán râu xồm lại quát:

- Mau để xe hàng lại rồi xéo đi, nhị gia sẽ tha mạng cho các người.

Thì ra năm người này là đại đạo danh chấn lưỡng hà Yên Kinh Ngũ Thiên Bá.

Ngũ Thiên Bá vốn là đồng bào huynh đệ, hành tung nguy dị, võ nghệ lại cao cường, hoạt động ở vùng lưỡng hà đã gây ra không ít sóng gió.

Người béo tròn cười ngựa mới vào rừng là “Sóc danh bốc” Trịnh Bá Tượng tuy là người của nhà môn nhưng vốn xuất thân giang hồ. Lẽ nào không biết đến Yên Kinh Ngũ Thiên Bá.

Trịnh Bá Tượng tuy trong lòng kinh hãi, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, vội vòng tay thi lễ:

- Tưởng là ai hóa ra là Lê đương gia, bấy lâu nay không thấy cứ tưởng các vị phát tài rồi không dấn thân trong chôn giang hồ nữa, không ngờ hôm nay được hạnh hội!

Dứt lời vội nhảy xuống ngựa hướng về từng người một thi lễ.

Lão nhị của Ngũ Thiên Bá là Nhị Bá Lê Văn Báo ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo, khiến Trịnh Bá Tượng không khỏi nổi da gà. Lần này hán áp giải

một món hàng quý giá lại là hàng của quan gia, không ngờ mới tới đây đã gặp phải Yên Vân Ngũ Thiên Bá chặn đường cướp tiêu.

Trịnh Bá Thiên mắng thăm lão tổng tiêu đầu của Yên Kinh Tiêu cuộc, oán lão phái chi một gã tiêu sư miệng còn hôi sữa, gặp phải Ngũ Thiên Bá làm sao mà chống đỡ.

Nhị Ba Lê Văn Báo lạnh lùng nói:

- Trịnh Bá Tượng! Người đừng hòng giở cái giọng đó trước mặt nhị gia, biết điều thì liệu đường rút lui đi.

Dứt lời Lê Văn Báo quay nhìn đại hán cao gầy cười đắc ý:

- Đại ca, tiểu đệ nói có sai đâu Bồng từ phía sau một thiếu niên xuất hiện quát vang như sấm:

- Đạo tặc cả gan dám chặn đường người của Yên Kinh tiêu cục!

Lê Văn Báo quay phắt lại đảo mắt nhìn thiếu niên, bất giác phá lên cười ha hả, giọng cười đầy vẻ khinh thị Thì ra thiếu niên tuy diện mạo rất tuấn tú nhưng mình mặc bố y, xem ra như vừa từ thôn dã mới ra, không có chút dáng mạo của một tiêu sư.

Lê Văn Báo hừ lạnh:

- Hừ tiêu tử! Người không muốn sống nữa thì cũng kiếm cách khác mà chết, chứ gì phải bức Lê nhị gia ra tay!

Trịnh Bá Tượng nhìn thấy thiếu niên không khỏi mắng thăm:

- “Bộ dạng người ma cũng dám khiêu chiến với Yên Vân Ngũ Thiên Bá! Thật không ngờ Yên Kinh tiêu cuộc danh chấn giang hồ lại phái một tên tiểu tử đi bảo tiêu!” Bụng nghĩ vậy nhưng Trịnh Bá Tượng lại tính kế khác, cười tươi nói:

- Lê đương gia, món hàng này tuy là hàng của quan gia, nhưng trách nhiệm hộ tống là của Yên Kinh tiêu cục, Lê đương gia không tin thì nhìn tiêu kỳ khắc biết.

Vừa nói vừa chỉ tay ra phía sau, chỉ thấy trên ba cỗ xe đều có cắm một lá cờ thêu một bàn tay đen sì sì, vừa nhìn đã biết đó là dấu hiệu Yên Kinh tiêu cuộc, nó đại diện cho Thiết chương Nhữ lão tiêu đầu.

Thiếu niên cười lạnh một tiếng đưa tay ra sau rút soạt thanh trường kiếm, chỉ thấy hàn quang rờn rợn.

Trường kiếm vừa tuốt khỏi vỏ, Lê gia huynh đệ và Trịnh Bá Tượng đều biến sắc, cả gã cùng sinh không ai để ý tới cũng lộ vẻ kinh dị, không ai lường được một thiếu niên nhà quê lại có được thanh bảo kiếm như vậy.

Thiếu niên kiếm giơ cao trước ngực, mắt trừng trừng nhìn Lê Văn Báo, giọng lạnh lùng:

- Các người muốn cướp tiêu phải hỏi thanh kiếm này trước.

Lão đại của Ngũ Thiên Bá, Lê Văn Hồ là người thâm trầm, thấy tình hình đột biến vội bước lên trước Lê Văn Báo cười nhẹ nói:

- Nhị đệ của ta hồ đồ, có mắt mà không nhận ra cao nhân, Lê Văn Báo xin cáo tội trước.

Dùng lời, hấn liếc một cái sắc lẹm về phía Trịnh Bá Tượng:

- Có điều bằng hữu liệu mình cho loài ung trào của nha môn thật không đáng chút nào.

Thiếu niên cao giọng:

- Triển Bạch này kiến thức thô lậu không hiểu được những lời các hạ nói. Có điều chuyên tiêu này Nhữ lão tiêu đầu đã giao cho tại hạ, nhất định phải đi đến nơi. Chư vị bằng hữu nếu coi trọng tại hạ thì xin nhường lộ bằng không...

Lê Văn Báo quát lớn:

- Bằng không thì sao?

Hắn vốn tính nóng như lửa tụy thấy thiếu niên có thanh bảo kiếm xem ra lai lịch không tầm thường nhưng hắn không nhịn được nữa hươ đao xông tới chém xéo một đao tấn công thiếu niên xưng là Triển Bạch.

Triển Bạch trụ thế, trường kiếm hươ lên, giữa bang ngày mà chỗ trường kiếm lướt qua như thấy mang theo hàn quang rợn người.

Lê Văn Báo không dám để đao chạm kiếm đôi phương, vội đổi thế, một chiêu "Thiên Phong cuồng tiếu", vẽ một vòng tránh đường kiếm đồng thời công tiếp về phía Triển Bạch, đao pháp không những tinh thực lại còn dũng mãnh phi thường.

Nào ngờ Triển Bạch ăn mặc thô thiển nhưng thân thủ lại rất linh hoạt, không chờ chiêu thế của Lê Văn Báo tới nơi, hơi rùn người, một chiêu "Phụng Hoàng triển dực" nhằm giữa vùng đao ảnh sấn tới. Lê Văn Báo thất kinh ngửa người lui về một bước mới tránh được thế công của đôi phương, nhưng tay ướt mồ hôi lạnh.

Chỉ mới qua hai chiêu, Lê Văn Hồ không khỏi nhíu mày, hắn đã nhận ra Triển Bạch sử dụng chẳng qua là Tam Tài kiếm pháp, thứ kiếm pháp dùng để luyện ở các võ đường nhỏ, giang hồ kiếm khách chẳng ai thèm dùng, bởi đó là thứ kiếm pháp rất tầm thường. Có điều do thiếu niên này sử dụng, không những thân pháp, lộ số rất cao minh mà thời gian bộ vị lại dùng rất chính xác lại thêm có lợi thế của thanh bảo kiếm, xem ra nhị đệ không phải là đối thủ của đối phương Lê Văn Báo vừa mới thất thủ, nộ hỏa càng cao chỉ nghe hắn gầm lên một tiếng, phóng tới trước "vù, vù" liên tiếp công hai đao.

Triển Bạch tuy đã chiếm thế thượng phong nhưng vẻ mặt vẫn bình thản không lộ vẻ kiêu ngạo, mắt mở lớn nhìn thẳng vào thanh đao của đối phương.

Thấy Lê Văn Báo như hổ đói xông tới, bước xéo hai bước tránh thế công đồng thời một chiêu trong Tam Tài kiếm pháp thích thẳng vào đầu vai Lê Văn Báo.

Cứ như vậy qua chưa được mười chiêu Lê Văn Báo mình đã ướt mồ hôi, hơi thở hổn hển, đã bắt đầu thấy bại tướng.

Lê Văn Hồ thấy nhị đệ, sắp bại đến nơi đồng thời hấn cùng đã nhìn ra Triển Bạch tuy võ công không kém, nhưng kiếm chiêu rất tầm thường, chứng tỏ không phải là đệ tử của cao nhân, chẳng qua do hấn khổ luyện lâu ngày nên Tam Tài kiếm mới đạt đến mức thuần thục như vậy mà thôi. Lúc này Lê Văn Hồ không còn cố kỵ gì nữa, phát tay ra hiệu, đồng thời miệng kêu lớn:

- Huynh đệ, mau hợp lực hạ tên tiểu tử này trước!

Lê gia huynh đệ chỉ chờ lệnh của lão đại, lập tức xông vào. Chỉ thấy kiếm quang rợp trời, toàn bộ nhắm Triển Bạch công tới.

Triển Bạch lập tức rơi vào thế hạ phong, chỉ còn chống đỡ chứ không thể hoàn thủ được.

Hai tên bốc đầu một béo một gầy lúc đầu thấy Triển Bạch thân dũng áp đảo Nhị Bá Thiên trong lòng thầm mừng, giờ thấy tình hình không khỏi đổ mồ hôi lạnh Bồng có tiếng cười sang sảng vọng tới. Lê gia huynh đệ hơi biến sắc nhưng nhìn kỹ lại thì tiếng cười do gã cùng sinh phát ra.

Vừa cười gã cùng sinh vừa khật khưỡng bước qua, một tay cầm chén một tay cầm quyển sách rách nát, chân mang giày nửa trong nửa ngoài, bước đi hai hàn chân không giơ lên khỏi mặt đất, coi không có chút điều bộ của người luyện võ. Nhưng tiếng cười của gã lại cao vút. Lọt vào tai nghe như tiếng đại hồng chung chứng tỏ nội công cao thâm vô lượng Cả mấy người đang động thủ bị tiếng cười chấn động, không ai bảo ai cùng thu binh khí lui lại.

Gã cùng sinh lúc này cũng đã ngưng cười, ba ngón tay đỡ lấy đáy chén, hai ngón tay giở nắp, đưa lên miệng hớp một ngụm lớn, xong chếp miệng cười cười nói:

- Các vị sao không đánh nữa? Tiểu sinh muốn được thưởng thức năm người đánh một người, xem cách đánh như thế nào để mai một biết mà tránh.

Lời nói mang đầy ý vị chọc tức Ngũ Thiên Bá. Lê Văn Báo làm sao chịu được, gầm lên:

- Tiểu tử! Ai bảo ngươi xen vào chuyện của người khác, lão gia phải dạy ngươi một bài học!

Dứt lời hươu đao chém xả về phía gã cùng sinh.

Lê Văn Hồ nhíu mày quát:

- Nhị đệ! Dừng tay?

Lê Văn Báo chưa kịp thu đao, Triển Bạch đã múa kiếm đón thế.

Gã cùng sinh hốt hoảng lùi lại, thấy Triển Bạch đã đón đầu Lê Văn Báo, gạt đầu lia lịa:

- Đứng rồi, người ta có bảo kiếm người không dám đánh, kiếm chuyện với ta làm gì.

Lê Văn Hồ nhíu mày quát lớn:

- Triển bằng hữu, nhị đệ, xin dừng tay!

Vừa nói vừa tiến lên chắn giữa hai người, đồng thời hướng về phía cùng sinh ôm quyền nói:

- Huynh đệ tại hạ có mắt không trông, không nhìn thấy cao nhân, xin các hạ xá tội. Nhưng tại hạ có nỗi khó trong lòng xin các hạ đừng nhúng tay vào việc này, sẽ có ngày tại hạ đến quý cư tạ lễ.

Lời lẽ cùng thái độ của Lê Văn Hồ vô cùng khách khí, nào ngờ gã cùng sinh không nhượng bộ, chỉ làm ra vẻ không dám nhận, nói:

- Tiểu sinh không dám! Tiểu sinh không dám!

Bỗng gã cùng sinh nhíu mày.

Thì ra trời sắp tối tới nơi mà bên ngoài lại nghe tiếng vó ngựa đến gần.

Lê Văn Hồ nghiêng răng nói:

- Các hạ đã nói vậy huynh đệ tại hạ đành đắc tội.

Dứt lời hấn quắc mắt quét một vòng:

- Chur đệ! Thời gian e không nhiều nữa, động thủ!

Nào ngờ năm người chưa kịp động thủ, gã cùng sinh đã đứng chắn phía trước, đồng thời tiếng vó ngựa dồn dập, từ cửa rừng xuất hiện ba thốt ngựa.

Ba kỵ sĩ xuất hiện khiến Ngũ Thiên Bá và hai bác đầu thất sắc. Đi đầu là một lão nhân mình mặc trường bào màu tím, tuổi đã quá ngũ tuần nhưng song mục thần quang rất vượng Lê Văn Hồ và Trịnh Bá Tượng đồng bước lên kính cẩn thi lễ. Không ngờ lão nhân chỉ hứ lạnh một tiếng không thèm đáp lễ, không thấy lão có động tác gì thân hình đã tung khỏi lưng ngựa lướt đến trước mặt gã cùng sinh khom lưng thi lễ.

Sự việc diễn ra càng khiến cho Ngũ Thiên Bá kinh hãi. Nên biết lão nhân đó chính là một nhân vật giang hồ nghe danh tán đởm, Ma Vân Thủ Hương Xung Thiên!

Gã cùng sinh cười ha hả, thân hình đứng thẳng lên, song mục xạ thần quang, dáng thư sinh lúc này biến mất.

Gã dùng quyển sách rách chỉ Ma Vân Thủ Hương Xung Thiên nói:

- Hương lão ca đến thật đúng lúc Yến Vân Ngũ Thiên Bá đang định hà hiệp ta, nếu chur vị đến trễ, mạng ta kể xong rồi.

Hương Xung Thiên quay phắt lại nhìn từng người một trong Ngũ Thiên Bá.